

שיחמיץ הבצק שביד הנשים האחרות.

האם דוקא בתנור חם התירו לשלש נשים ללוש יחד, לפי שאפייתו מהירה, ולא יצטרכו להמתין הרבה.

או אף בתנור צונן, שמשך זמן האפיה בו הוא מרובה.

אמר לי: אין לך אלא מה ששנו חכמים! שלא חילקו חכמים במדותיהם אלא לעולם הן לשות כאחת, ובזמן שאחת אופה ימתינו האחרות.

זה הכלל: אם תפח הבצק והוא קרוב להחמיץ, תלטוש האשה את ידיה בצונן, ותטפח בהם את הבצק, כדי שיצטנן שלא יחמיץ.

מתניתין:

בצק שלא החמיץ כל צרכו קרוי "שיאור". ודינו כחמץ נוקשה, ששינינו בו בריש פירקין שעוברים עליו רק בלאו, רש"י בגמ' מפרש שאפילו בלאו אינו ופטור ממלקות ואין עונשו כרת.

[ואין זה "שאור" האמור בתורה, שהוא דבר העשוי לחמץ בו עיסות אחרות. והייבים על אכילתו כרת, מגזירת הכתוב, אף על פי שאינו ראוי לאכילה].

ועיין לעיל בדף מג א בהקדמה ביאור ענין שיאור.

שיאור בפסח — ישרף. לפי שאסור בהנאה ואכילה.

אבל האוכלו פטור.

וה"פידוק", שהוא חמץ גמור, ישרף.

והאוכלו אף חייב כרת!

איזהו "שיאור" שהאוכלו פטור?

משנוצרו בבצק סדקים דקים, אחד מכאן ואחד מכאן, כצורת קרני חגבים — זהו הסימן להתחלת החימוץ.

ואיזהו "פידוק"? — שנסדק בסדקים הרבה עד שנתערבו הסדקין שבו זה בזה. שזהו סימן לכך שכבר החמיץ לגמרי, דברי רבי יהודה.

וחכמים [היינו רבי מאיר] אומרים: בין בצק זה שנתערבו סדקיו, ובין בצק זה שנסדק כקרני חגבים, שניהם חמץ גמור הם. והאוכלו חייב כרת.

אלא איזהו "שיאור" שאינו חמץ גמור?

כל בצק שעדיין לא נסדק כלל, אלא שהכסיפו פניו. והגוון שלו, הוא כגוון החיזור של פני אדם שעמדו שערותיו מתוך פחד ורתת.

גמרא:

תנו רבנן: איזהו "שיאור"? — כל בצק שהכסיפו פניו, כאדם שעמדו שערותיו.

ואיזהו "פידוק"? — כל בצק שנוצרו בו סדקים כצורת קרני חגבים — דברי רבי מאיר.

וחכמים [היינו רבי יהודה] אומרים: איזהו "שיאור"? — כשנסדק כקרני חגבים.

ואיזהו "פידוק"? — כל שנתערבו סדקין זה